

UZASADNIENIE

Zniszczenia spowodowane przez tegoroczne, szczególnie intensywne i długotrwałe, opady atmosferyczne, powodujące powodzie i powstawanie osunięć mas ziemnych, wskazały na konieczność wzmocnienia obowiązujących uregulowań prawnych, dotyczących ułatwienia i przyspieszenia odbudowy zniszczonych i uszkodzonych przez żywioł obiektów budowlanych, a także wprowadzenia nowych regulacji ograniczających w przyszłości negatywne skutki działania żywiołu.

Ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu wprowadza specjalny tryb dla odbudowy zniszczonych obiektów w tym samym miejscu i o tych samych gabarytach. Tymczasem, jak wskazują doświadczenia, często odbudowa zniszczonych budynków i siedlisk w tym samym miejscu powoduje kolejne ich zniszczenia i kolejne straty. W tej sytuacji celowe jest wprowadzenie takich regulacji, które umożliwiłyby odbudowę w trybie przedmiotowej ustawy również w innych miejscach, niezagrażonych ponownym zniszczeniem zrealizowanych obiektów, a także określenie zasad i warunków, na których odbudowa budynków w miejscu dotychczasowym zapewniałaby bezpieczeństwo ich użytkownikom.

Projektowane zmiany w ustawie o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu mają na celu w szczególności:

- umożliwienie odbudowy, w trybie określonym ustawą, zniszczonych obiektów budowlanych w innym niż dotychczas miejscu, ze względu na występujące zagrożenia,
- stworzenie możliwości relokacji mieszkańców z terenów zagrożonych ponownym działaniem żywiołu poprzez sporządzenie i uchwalenie miejscowych planów odbudowy,
- przyznanie organom gminy kompetencji do uchwalenia aktów prawa miejscowego w celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia,
- wprowadzenie zasad obowiązujących przy odbudowie obiektów w dotychczasowym miejscu w celu zapewnienia bezpieczeństwa ich użytkowania.

SZCZEGÓŁOWY ZAKRES ZMIAN

Realizacji powyższych celów mają służyć następujące zmiany wprowadzone w projekcie ustawy:

1. Zmieniona definicja „odbudowy” umożliwi wykorzystanie uproszczonej i szybszej procedury administracyjnej poprzedzającej odbudowę zniszczonych obiektów w innym niż dotychczas miejscu, przy czym może ona być realizowana zarówno na terenie wskazanym w miejscowym planie odbudowy, jak i na obszarze objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a także określonym w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Celem tej regulacji jest stworzenie warunków do racjonalnej relokacji zabudowy z terenów zagrożonych, zarówno dla mieszkańców posiadających działki budowlane w innym miejscu, jak i dla oczekujących na ułatwienie ich nabycia, dzierżawy lub użyczenia ze strony gminy.

Uproszczone procedury administracyjne (zgłoszenie) mają na celu nie tylko umożliwienie jak najszybszej realizacji odbudowy, ale również poprzez szerszy zakres zastosowania, zachęcenie do zlokalizowania odbudowywanego obiektu w bardziej bezpiecznym miejscu.

2. W celu umożliwienia odbudowy na obszarach, na których nie występują zagrożenia osunięcia ziemi rada gminy może uchwalić miejscowy plan odbudowy, który jest aktem prawa miejscowego. Do nabycia w trybie bezprzetargowym nieruchomości objętych miejscowym planem odbudowy uprawnione są osoby, których nieruchomości zostały objęte aktami prawa miejscowego ograniczającymi sposób realizacji odbudowy w dotychczasowym miejscu lub wykluczającymi budowę nowych budynków. Osobom tym nieruchomości położone w obszarze miejscowego planu odbudowy mogą być również oddane w użytkowanie wieczyste, dzierżawę lub użyczenie.
3. W celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia, rada gminy może, w drodze aktu prawa miejscowego, wyznaczyć obszary, na których nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi. Na tych terenach odbudowa obiektów budowlanych może nastąpić wyłącznie na warunkach określonych w ustawie.

4. Na obszarach osuwiskowych wpisanych do rejestru prowadzonego przez starostę, rada gminy na wniosek wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, może, w drodze aktu prawa miejscowego, wyznaczyć obszar, na którym obowiązuje zakaz budowy nowych budynków, odbudowy oraz rozbudowy, przebudowy i nadbudowy istniejących budynków, kierując się potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia. Właściciele albo użytkownicy wieczystości nieruchomości, dla których korzystanie z nieruchomości stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, będą uprawnieni do żądania odszkodowania za poniesioną szkodę, mogą też żądać od gminy wykupu nieruchomości lub jej części.
5. Procedura sporządzania i uchwalania miejscowego planu odbudowy jest uproszczona i znacznie skrócona w stosunku do procedur stosowanych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) i przewiduje się, że plan ten może być sporządzony i uchwalony w ciągu 3 – 4 miesięcy.
6. W celu przyspieszenia pozyskiwania gruntów na realizację planu odbudowy, proponuje się odrębne regulacje dotyczące wydawania decyzji wywłaszczeniowej i zatwierdzania podziału nieruchomości.
7. Decyzja o wywłaszczeniu będzie zatwierdzać podział nieruchomości. Ustalenie odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości będzie następować w drodze uzgodnienia pomiędzy wójtem, burmistrzem albo prezydentem miasta. O ile do uzgodnienia tego nie dojdzie w terminie 30 dni, odszkodowanie będzie ustalane według zasad i trybu obowiązujących przy wywłaszczaniu nieruchomości. Tym samym będzie zapewnione przyspieszenie procedury administracyjno-prawnej przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw jednostki, a także uwzględnieniu celu nadrzędnego, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa poszkodowanym.
8. Uprawnionym do określania nieruchomości koniecznych do realizacji miejscowego planu odbudowy będzie właściwy wójt, burmistrz, prezydent miasta. Ponadto projekt gwarantuje właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu, że w przypadku gdy część jego nieruchomości nieobjęta miejscowym planem odbudowy powstała w wyniku podziałów geodezyjnych związanych z realizacją tego planu nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, gmina na wniosek zainteresowanego, będzie zobowiązana je odkupić.

9. W projekcie ustawy wprowadzono również szereg instrumentów finansowych mających na celu ułatwienie finansowania odbudowy zniszczonych obiektów. Są nimi m.in. zwolnienia z podatku od osób fizycznych, podatku dochodowego od osób prawnych, dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych na zakup gruntów przeznaczonych do odbudowy budynków, zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku osunięcia ziemi, w innym niż dotychczasowe miejscu.
10. W projekcie ustawy wprowadzono również zmiany niektórych innych ustaw w celu zapewnienia spójności proponowanych zmian z regulacjami innych ustaw.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wejście w życie z dniem ogłoszenia wynika z konieczności jak najszybszego uzupełnienia i zmiany obowiązujących uregulowań prawnych w celu ułatwienia i przyspieszenia odbudowy zniszczonych i uszkodzonych obiektów budowlanych, w związku z wystąpieniem masowych ruchów ziemi, a także budowy (relokacji) budynków na nowych, bezpiecznych terenach. Rozwiązanie to nie narusza jednocześnie zasady demokratycznego państwa prawnego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana ustawa nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337), projekt ustawy został zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy, w trybie przepisów o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.

Projekt został uzgodniony z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Zdarzenia, jakie nastąpiły na przełomie maja i czerwca 2010 r., tj. powódzie obejmujące bardzo duży obszar kraju i osuwiska powstałe wskutek długotrwałych intensywnych opadów atmosferycznych, a przede wszystkim związana z tym duża skala zniszczeń budynków i obiektów infrastrukturalnych były punktem wyjścia do analiz obowiązujących uregulowań prawnych mających bezpośredni wpływ na zapewnienie bezpieczeństwa ludzi i mienia przy określaniu sposobu zagospodarowania terenów.

Wyniki tych analiz prowadzą do wniosku, że istnieje potrzeba dokonania zmian w obowiązującym prawie, zarówno w aktach, których realizacja będzie następowała w dłuższej perspektywie czasowej, jak i w tych, które umożliwiają bezzwłoczne podjęcie działań niezbędnych do naprawy powstałych zniszczeń.

Długofalowe pozytywne rezultaty powinna przynieść przygotowywana obecnie nowelizacja ustawy – Prawo wodne, w której proponowane regulacje powinny zapewnić zmianę zasad zagospodarowania na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.

Proponowane w projekcie ustawy zmiany objęły w związku z tym problem odbudowy zniszczonych obiektów na innych obszarach, tj. obszarach powstałych osuwisk ziemi.

Duża liczba zarejestrowanych zniszczeń wskutek powstałych osuwisk świadczy o braku dostatecznych uregulowań w tym zakresie. Podstawowym celem proponowanych regulacji było więc stworzenie podstaw prawnych:

- do jak najszybszej pomocy poszkodowanym w odbudowie zniszczonych obiektów,
- do aktywnego włączania się jednostek samorządu terytorialnego w proces identyfikowania obszarów osuwiskowych, na których powinny obowiązywać odrębne zasady zagospodarowania.

Efektom tych działań powinno być zwiększenie bezpieczeństwa ludzi i mienia oraz zminimalizowanie kosztów potencjalnych zniszczeń w podobnych sytuacjach.

Straty spowodowane działaniem żywiołu w okresie maja i czerwca 2010 r. – wg danych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wynosi 2,9 mld euro.

Osuwiska wystąpiły w czterech województwach:

- małopolskim,
- podkarpackim,
- śląskim,
- świętokrzyskim.

Ze względu na znikome straty zinwentaryzowane w województwie świętokrzyskim (jeden zniszczony budynek) pominięto je w dalszych analizach.

Dane dotyczące występujących osuwisk i wywołanych nimi zniszczeń przedstawia poniższe zestawienie (wg danych MSWiA)

lp	województwo	ilość gmin, w których występują osuwiska (dot. budynków mieszkalnych)	ilość domów mieszkalnych zniszczonych/zagrożonych	ilość osuwisk
1	małopolskie	57	971	1303
2	podkarpackie	34	629	bd
3	śląskie	16	39	42
	RAZEM	107	1 639	1 345

Dotychczasowe badania obszarów osuwiskowych i terenów zagrożonych osuwiskami przeprowadzane były przez organy administracji publicznej w ograniczonym zakresie obszarowym. Dane wynikające z tych badań nie pozwalają na wyciągnięcie kompleksowych wniosków o zwiększaniu się ilości osuwisk w stosunku do lat ubiegłych.

W ocenie skutków regulacji, w zakresie wpływu na finanse publiczne, ze względu na fakultatywność zadań organów gminy dotyczących uchwalania aktów prawa miejscowego wprowadzających ewentualne ograniczenia w sposobie zagospodarowania na terenach osuwiskowych, nie jest możliwe oszacowanie kosztów jednostek samorządu terytorialnego w tym zakresie. Planowane przez samorzady wydatki w tym zakresie powinny uwzględniać możliwości budżetu gminy.

Organy gminy dysponują ponadto możliwością wprowadzenia określonych uregulowań dotyczących przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu poprzez sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w trybie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Aktywność gmin w zakresie sporządzania aktów planistycznych powinna przyczynić się do zminimalizowania w przyszłości negatywnych skutków występowania osuwisk ziemi, stwarzając jednocześnie podstawy do planowej urbanizacji.

1. Podmioty, na które oddziałuje akt prawny

Projekt ustawy będzie miał bezpośredni wpływ na działalność jednostek samorządu terytorialnego i podmiotów realizujących inwestycje celu publicznego. Pośrednio będzie wpływał na wszystkie podmioty gospodarcze związane z budownictwem.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy może wygenerować koszty w zakresie ewentualnych odszkodowań wynikających z ograniczenia wykonywania prawa własności nieruchomości objętych aktami prawa miejscowego, wydawanymi przez radę gminy, w odniesieniu do terenów osuwiskowych. Wydawanie tych aktów jest fakultatywne i będzie następowało w miarę posiadanych przez gminę środków na wypłatę odszkodowań.

Projektowane regulacje będą również powodować – przejściowo – wydatki związane z odszkodowaniami dla właścicieli, użytkowników wieczystych lub osób, którym przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości, objętych miejscowym planem odbudowy, w odniesieniu do których istnieje konieczność wywłaszczenia nieruchomości na rzecz gminy, w celu realizacji tego planu, w tym koszty sporządzenia operatów szacunkowych. Koszty te będą jednak równoważone poprzez zbywanie przez gminę, wyznaczonych w miejscowym planie odbudowy działek, w szczególności na rzecz osób, którym przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości objętych zakazem zabudowy. Przyjęte rozwiązania są niezbędne w celu zapewnienia racjonalnej relokacji mieszkańców terenów zagrożonych ponownym działaniem żywiołu.

Proponowane regulacje wpłyną również na pomniejszenie wpływów z podatku PCC, mogą również spowodować pomniejszenie wpływów z podatków PIT i CIT.

Przewidywane koszty realizacji miejscowych planów odbudowy dla terenów osuwiskowych w zakresie infrastruktury inżynierskiej i drogowej oraz kosztów wykupu gruntów:

Na podstawie danych GUNB na dzień 17.06.2010 r.

Liczba budynków uszkodzonych lub zniszczonych w wyniku osuwisk ziemi:

Budynki zniszczone: 560

Budynki do odbudowy i remontu: 1709

Razem: 2269 budynków

Przyjęto założenie, że część właścicieli zniszczonych budynków będzie realizować odbudowę na innych posiadanych nieruchomościach, nieobjętych miejscowym planem odbudowy.

Założono:

- relokację 70 % budynków całkowicie zniszczonych (konieczność rozbiórki) lub uszkodzonych (konieczność odbudowy/remontu) w wyniku osunięcia się ziemi,
- 1200 m² średnia powierzchnia działki budowlanej,
- 18 037,5 zł – średnia cena gruntów ornych w złotych za hektar w I kwartale 2010 r. wg GUS

2269 x 70 %=1588 budynków, dla których potencjalnie może być sporządzany miejscowy plan odbudowy.

Średni koszt realizacji 1 km infrastruktury inżynierskiej i drogowej:

Rurociąg wodociągowy: 266 000 zł

Rurociąg kanalizacyjny: 573 000 zł

Linia kablowa: 107 496 zł

Droga z jednostronnym chodnikiem: 2 353 812 zł

Razem: 3 300 308 zł

3 300 308 : 1000 m =3 300 zł/mb

1588 x 1200m² = 190 ha

190 ha x 1,25 = 237 ha (powierzchnia działek budowlanych + powierzchnia pod drogi przewidziana do sporządzenia miejscowych planów odbudowy)

25 % x 237 = 59,25 ha, tj. 592500 m² (powierzchnia pod drogi)

592500 : 10 m (szerokość drogi) = 59250 mb dróg

59250 x 3 300 zł/mb = 195 525 tys. zł (udział w kosztach po 50 % jednostek samorządu terytorialnego i budżetu państwa, tj. po ok. 97 762 tys. zł)

Zakładany koszt jednostek samorządu terytorialnego związany z wykupem nieruchomości pod infrastrukturę drogową:

59,25 ha x 18 037 zł/ha = 1 069 tys. zł (koszt jednostek samorządu terytorialnego)

Zakładana kwota partycypacji budżetu państwa z rezerwy celowej na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych w wydatkach związanych z wywłaszczeniem nieruchomości – 25 % to jest 267 tys. zł.

Środki na dofinansowanie odbudowy infrastruktury będą określone przez ministra właściwego do spraw administracji publicznej w ramach opiniowania projektu miejscowego planu odbudowy.

Sporządzanie miejscowych planów odbudowy jest fakultatywne. Organy gminy powinny ustalać indywidualnie potrzeby mieszkańców w zakresie odbudowy budynków na działkach oferowanych przez gminę w miejscowym planie odbudowy. Podejmowane przez gminę inicjatywy w zakresie sporządzania miejscowego planu odbudowy i związane z tym koszty wyłączeń powinny wynikać z możliwości budżetowych gminy.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Usprawnienie procesu odbudowy i remontu zniszczonych obiektów budowlanych, a także ich budowa na terenach wyznaczonych w miejscowych planach odbudowy, stworzą zapotrzebowanie na wykonywanie usług budowlanych, jak również produkcję i sprzedaż materiałów budowlanych.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Regulacje proponowane w projekcie ustawy, w szczególności związane z relokacją budynków z terenów zagrożonych, będą miały wpływ na rozwój działalności podmiotów związanych z budownictwem.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Przepisy projektu ustawy, mające na celu w szczególności skuteczne przeprowadzenie procedur związanych z relokacją budynków z terenów, na których nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi, umożliwią zmniejszenie skali zagrożeń związanych z ich dotychczasową lokalizacją. Działania te, jak również określenie przez właściwy organ terenów, na których zabudowa nie powinna być lokalizowana, ze względu na istniejące zagrożenia, stworzy stabilne warunki do rozwoju na poziomie lokalnym, a poprzez rozwój towarzyszącej infrastruktury będą korzystnie oddziaływać na sytuację i rozwój regionu.

Sporządzanie miejscowych planów odbudowy wpłynie korzystnie na środowisko poprzez planowe zagospodarowanie terenów zapobiegające dekoncentracji zabudowy i nieefektywnym w takim przypadku inwestycjom infrastrukturalnym.

6. Konsultacje społeczne

Projekt nowelizacji umieszczono na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury i przesłano do zaopiniowania następującym podmiotom społecznym:

1. Federacja Związków Gmin i Powiatów RP
2. Fundacja Ekofundusz
3. Fundacja Inicjatyw Społeczno-Ekonomicznych
4. Fundacja Instytut Spraw Publicznych
5. Fundacja Rozwoju Przedsiębiorczości
6. Fundacja Wspomagania Wsi
7. Geodezyjna Izba Gospodarcza
8. Habitat for Humanity Poland
9. Izba Gospodarcza Projektowania Architektonicznego
10. Izba Projektowania Budowlanego
11. Konfederacja Budownictwa i Nieruchomości
12. Korporacja Przedsiębiorców Budowlanych „UNI-BUD”
13. Krajowa Izba Gospodarcza
14. Krajowa Izba Gospodarki Odpadami
15. Krajowa Rada Izby Architektów
16. Krajowa Rada Izby Urbanistów
17. Krajowy Sekretariat Budownictwa i Przemysłu Drzewnego NSZZ „Solidarność”
18. Liga Ochrony Przyrody
19. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa
20. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
21. Polska Izba Gospodarcza TBS
22. Polska Izba Inżynierów Budownictwa
23. Polska Izba Konstrukcji Stalowych
24. Polska Izba Przemysłowo-Handlowa Budownictwa
25. Polski Związek Firm Deweloperskich
26. Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa
27. Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Domów
28. Polskie Towarzystwo Mieszkaniowe
29. Stałe Przedstawicielstwo Kongresu Budownictwa Polskiego
30. Stowarzyszenie Architektów Polskich
31. Stowarzyszenie Budowniczych Domów i Mieszkań

32. Stowarzyszenie Deweloperów Polskich
33. Stowarzyszenie Ekologiczno-Kulturalne „Klub Gaja”
34. Stowarzyszenie Geodetów Polskich
35. Stowarzyszenie Przyjaciół Integracji
36. Towarzystwo Urbanistów Polskich
37. Unia Metropolii Polskich
38. Unia Miasteczek Polskich
39. WWF Polska
40. Zielone Mazowsze
41. Związek Miast Polskich
42. Związek Powiatów Polskich
43. Związek Pracodawców LEWIATAN
44. Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej
45. Związek Zawodowy Budowlani
46. Polski Związek Pracodawców Budownictwa
47. Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Domów i Mieszkań.

Projekt ustawy został poddany konsultacjom społecznym w czerwcu 2010 r. Projekt przedmiotowej ustawy umieszczono również na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury i przesłano do zaopiniowania ww. podmiotom społecznym.

W wyniku konsultacji społecznych otrzymano stanowisko od 13 podmiotów, w tym 4 nie zgłosiły uwag. Po terminie otrzymano stanowisko od 2 podmiotów. W rezultacie zebrano 7 uwag ogólnych i 30 szczegółowych.

Projekt ustawy przedstawiony do konsultacji społecznych obejmował szerszy zakres regulacji i zawierał przepisy dotyczące zarówno zagrożeń powodziowych, w tym ograniczeń i zakazów zabudowy na terenach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi, jak i terenów osuwiskowych.

Większość zgłoszonych uwag dotyczyła propozycji wprowadzenia nowych uregulowań na terenach zagrożonych powodzią. Począwszy od zakwestionowania potrzeby specjalnych regulacji na tych terenach poprzez wskazanie na potrzebę wprowadzenia odpowiednich przepisów w obowiązujących ustawach. Zgłaszane wątpliwości dotyczyły również relacji między przepisami projektu ustawy a przepisami ustawy – Prawo wodne, a także między miejscowym planem odbudowy a miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

W środowiskach związanych z planowaniem przestrzennym podkreślano konieczność wykonywania aktów planistycznych, jakimi są miejscowe plany odbudowy przez osoby wpisywane na listę samorządu zawodowego urbanistów.

Zastrzeżenia budziła zastosowana w projekcie ustawy zasada opiniowania projektu miejscowego planu odbudowy przez organy administracji publicznej w sytuacjach, w których plany zagospodarowania przestrzennego sporządzane na podstawie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym są poddawane uzgodnieniom.

Zgłaszano również propozycje uproszczenia procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zamiast odrębnych regulacji dla miejscowych planów odbudowy zamieszczonych w projekcie ustawy.

Wątpliwości budziła możliwość pozyskiwania przez gminę terenów, w celu przekazania ich osobom poszkodowanym, aby umożliwić odbudowę zniszczonych budynków w innym niż dotychczasowe miejscu.

Niektóre z podmiotów, którym został przesłany projekt ustawy nie wniosły uwag lub też przekazały pozytywną opinię o projekcie ustawy.

Szczegółowe uwagi dotyczyły treści poszczególnych przepisów lub braku jednoznaczności wynikającej z nich normy.

Zgłoszone uwagi zostały poddane szczegółowej analizie zarówno w zakresie merytorycznej zasadności uwag, jak i oczekiwań społecznych co do sposobu rozwiązania powstałych problemów.

Analiza ta w istotny sposób wpłynęła na kierunek dalszych prac nad projektem ustawy, jednak w niektórych przypadkach ich uwzględnienie nie było możliwe ze względu na sprzeczność z celami i potrzebą wprowadzenia szczególnych regulacji dotyczących sytuacji powodziowej i powstałych masowych ruchów ziemi, które zostały opisane w uzasadnieniu do projektu ustawy.